V

Ти йдеш у вишукано скромнім (строгім)
І гідно так глядиш на цю пропащу,
Що на таких сам — назвать її сестрою
Ти за зневагу приняла б найтяжчу.
Ти чесна! Двадцять вісім літ проживши
Ти весну молодости вже найкращу

Пустила мимо! Ти пройшла не пивши
Повз криницю втіхи світової,
Уста свої презирством зацiпивши.

Чого ти ждеш? Чи ще весни нової?
Вона минула вже безповоротно.
Ти гордо йдеш, та вже чіткі звої

Жаль простягла, та вже тоді турботно,
Вже щось гірке під серце підступає
Сумне, як день, що йде понуро-сльотно.

Чи то не заздрість по душі щипає?
Минаєш ту пропащу, мов не бачиш,
А тиха змовкнеш — щось в устах змінає —
Мабуть в ночі до подушки заплачеш!

[illegible]